

להוציא את מחשבותינו ואחריותנו אל כל אחד מעם ישראל מן הכוח אל הפועל, בסיוע ממשי לזולתו.

שניים ליום תמיד

מסופר כי פעם התאכסן בעל הנתיבות המשפט זצ"ל בביתו של ידידו רבי לייב קצנלבוגן זצ"ל בעיר בריסק. רבי לייב ידוע היה בהתמדתו הנפלאה. יומם ולילה היה רכון על ספריו ללא הפסקה, ואפילו לא שם לב אם אכל או שתה, כמו כן מיעט מאוד בשינה.

לפני שנפרד מעליו, פנה בעל הנתיבות המשפט למארחו רבי לייב ואמר לו: מאחל אני לך, ר' לייב, שיתקיים בך הכתוב "שנים ליום תמיד"! תמה ר' לייב מה פירושה של ברכה זו? ענה לו הנתיבות המשפט: אסביר לך את דבריי, השולחן ערוך פותח במילים "שויתי ה' לנגדי תמיד", ומסיים במילים: "וטוב לב משתה תמיד". דואג אני, משום שאצלך אתה מקיים רק את ה"תמיד" הראשון של - "שויתי ה' לנגדי תמיד" ומתעלם מה"תמיד" השני - "וטוב לב משתה תמיד", ועתיד אתה להיחלש חס ושלום. לכן מברך אני אותך שיתקיים בך "שנים ליום תמיד" כל אחד בזמנו. שבצד ה"שויתי ה' לנגדי תמיד", יהיה לך גם שפע גשמי של "טוב לב תמיד".

גם הכהן הגדול בשמות בני ישראל שהיו עליו, ביטא מסר זה. מחד "ונשא אהרן את משפט בני ישראל על ליבו לפני ה' תמיד" במחשבה ובתפילה, ובצד זה נשא אותם על כתפו מבחינת לתת ולדאוג להם שיהיה להם משתה תמיד.

וזהו "לא יזח החושן מעל האפוד". ללמדנו שיש צורך בשילוב הן של המחשבה בלב עם העזרה הממשית, והן את היחד עם הייחודיות האישית. תמיד צריכים להיות שני הדברים משולבים, שאינם ניתנים לניתוק.

כשיש התקשרות פנימית, כאשר יש הרגשה בלב של אחדות מושלמת, עד כדי שאינו מרגיש שהם שנים אלא אחד אזי יבין שהגיע לפסגת האחוה וזהו ה'גם יחד' כפי שהתבאר.

קשר של רב ותלמיד

וכיון שהגענו ליסוד זה, נראה לחזק נקודה זו גם בענין הקשר אשר ראוי שיווצר בין רב לתלמידו, לתועלת התלמיד ולתועלת הרב שיוכל להיות משפיע טובה ותורה על תלמידו.